

VIZITA LA DOMICILIU ÎN TRADIȚIA VINCENTIANĂ

Robert Maloney, CM

Alianța Famvin pentru persoanele fără domiciliu

1	FREDERIC OZANAM ȘI SOCIETATEA SFÂNTUL VINCENTIU DE PAUL	3
2	VIZITA LA DOMICILIU ÎN EVANGHELII	4
2.1	SĂ PORNIM CU ENTUZIASM.	5
2.2	SĂ FIM ÎMPREUNĂ	5
2.3	SĂ OFERIM UN AJUTOR PRACTIC	5
2.4	BUCURIE, PREAMĂRIRE, RECUNOȘTINȚĂ	5
3	SENSUL CUVÂNTULUI « VIZITĂ »	5
4	ELEMENTE CHEIE PENTRU VIZITA LA DOMICILIU	7
4.1	ASCULTAREA	7
4.2	CREAREA DE LEGĂTURI DE PRIETENIE	8
4.3	SĂ AJUTĂM PERSOANA SĂ DEVINĂ INDEPENDENTĂ	9
4.4	FIDELITATE FAȚĂ DE CUVÂNTUL DAT	10
4.5	SĂ LĂSĂM ÎNTOTDEAUNA CEVA ÎN URMA NOASTRĂ	10

Vizita la domiciliu a avut un rol important chiar de la începutul slujirii săracilor în familia vincentiană. Această vizită nu trebuia să fie doar o vizită a locuinței, ci trebuia să fie o întâlnire plină de credință. Sfântul Vincentiu a insistat asupra acestui fapt:

Când mergeți să vedeți săracii să vă bucurați și să vă spuneți: „Merg la săraci ca să-l cinstesc în ei pe Domnul Nostru; merg să văd înțelepciunea lui Dumnezeu întrupată în ei”¹.

În 1617 când sfântul Vincentiu a înființat primele Confrerii de Caritate, a cerut membrilor să meargă doi câte doi în casele bolnavilor și a celor necăjiți. Prin crearea confreriilor în întreaga Franță, el făcuse din vizita la domiciliu o sarcină clară. În regula tip era scris: „*Doamnele din Confrerie vor sluji săracii fiecare în ziua ei, mergând întotdeauna la săraci câte două*”².

Descriind Congregația Misionară înființată în 1625, sfântul Vincentiu spunea referitor la vizitarea locuințelor celor săraci: „*Nu vor pleca niciodată fără să spună unde și întotdeauna doi câte doi*”³. De fiecare dată când evalua misiunile încredințate confrăților, vizita la domiciliu era un aspect analizat cu multă atenție.

În anul 1633, împreună cu Luiza de Marillac înființează Fiicele Carității. Era ceva revoluționar, întrucât până în acel moment, călugărițele trăiau în clauzură într-o mănăstire. Sfântul Vincentiu reușește să obțină aprobarea din partea autorităților bisericești pentru ca Fiicele carității să poată sluji săracii pe străzi, în școli și spitale. Le-a spus chiar că mănăstirea lor este locuința bolnavilor⁴ și a insistat mult asupra vizitării săracilor bolnavi. Aceste vizite au reprezentat aspectul cel mai surprinzător în viața noii comunități de surori.

În mod curios, deși cele trei grupuri au fost înființate în decurs de 16 ani, sfântul Vincentiu atunci când revenea asupra evenimentelor, începea întotdeauna cu vizitele efectuate în 1617. El povestea de fapt două întâmplări fundamentale ce au avut loc în acel an: prima, în ianuarie 1617, la Gannes, nu departe de Paris, la un țăran muribund; a doua, în vara aceluiași an, la o familie bolnavă din Châtillon-les Dombes aproape de Lyon.⁴

Sfântul Vincentiu a cerut tuturor membrilor familiei sale spirituale (femei, bărbați, laici, preoți, frați, surori) să viziteze săracii și în același timp a scris explicații detaliate despre modul în care toate aceste vizite trebuie să se facă. De fapt, membrii familiei sfântului Vincentiu trebuiau să considere persoanele pe care le vizitau ca pe „*domnii și stăpânii lor*”⁵. Sfântul Vincentiu le cerea celor care îl urmau să-i cinstească pe săracii pe care îi vizitează așa cum îl cinstesc pe Cristos.

¹ SV X, 126

² Regulamentul carității pentru femei din parohia Saint-Nicolas-du Chardonnet, Paris, 1630 ; SV XIII, 529.

³ Scrisoare către sfânta Ioana Francisca Frémyot de Chantal, 14 iulie 1639 : SV I, 565, ⁴ Regula comună a Fiicelor Carității; SV X, 562.

⁴ Astăzi se recunoaște prezența unor simboluri mitologie în aceste relatări, Cf. Daniel Steinke, « Folleville 1617 - Gründingsmythos der Kongregation der Mission », MEGVIS (2017), 4-2

⁵ SV II, 122 ; X, 266 ; X, 332 ; XI, 328 ; XI, 393; XII, 5.

În regulamentul primei Confrerii de Caritate din 1617 de la Chatillon, sfântul Vincențiu vorbește despre „ștergarul alb”, un detaliu deosebit care accentuează respectul care trebuie arătat persoanelor la care mergem în vizită :

Apoi, după ce au pregătit prânzul, îl vor duce [bolnavilor] în jurul orei nouă, supă și carnea într-o oală, pâinea într-un ștergar alb, și vinul într-o sticlă; vor face același lucru și pentru masa de seară, pe la ora patru. Intrând la bolnav, îi vor saluta cu bunăvoință; se vor apropia de pat cu fața veselă dar stăpânită și-l vor invita să mănânce, îi vor ridica capul pe pernă, îi vor aranja învelitoarea, vor pune măsura pe pat, ștergarul, castronul, lingura, vor clăti polonicul, vor pune supă în castron și carnea pe o farfurie, vor spune rugăciunea de binecuvântare a mesei și-i vor da bolnavului să mănânce, îi vor spune câteva cuvinte ca să-l înveselească și să-l încurajeze, îi vor da să bea și-l vor invita să mănânce; la final, după ce a terminat de mâncat, vor spăla vasele, vor împături ștergarul, vor lua măsura de pe pat, vor spune rugăciunea de mulțumire și-și vor lua rămas bun de la bolnav pentru a merge să slujească altuia⁶.

1 FREDERIC OZANAM ȘI SOCIETATEA SFÂNTUL VINCENTIU DE PAUL

La scurt timp după ce grupul de tineri studenți înființează Societatea Sfântul Vincențiu de Paul în 1833, tinerii devin ucenicii Rozaliei Rendu, Fiică a Carității. Sora Rozalia era cunoscută pentru că vizita săracii din cartierul Mouffetard din Paris. Datorită ei, aceștia au învățat cum este să fii vincentian.

Ozanam a scris de multe ori despre vizita la domiciliu. A insistat spunând că vizita la domiciliu este „**principala noastră activitate**”⁷. A prezentat în mod regulat vizitele efectuate de membrii din diferite conferințe. Pentru el cel care merge în vizită și cel care primește vizita sunt uniți într-un mod special. În 1836 scria: „Suntem fericiți deoarece crește numărul familiilor la care mergem în vizită, credem că acestea, împreună cu membrii care le vizitează, alcătuiesc două părți ale aceluși societăți. Cei care primesc ajutorul provoacă și reaprind iubirea celor care îi ajută și așa se ajută unii pe alții, trăiesc în același duh și se adăpostesc toți sub mantia sfântului Vincențiu de Paul”⁸.

⁶ SV XIII, 474 : dar și SV XIII, 450. Cf. un material video (în engleză : <https://www.youtube.com/watch?v=0CgJVAC7Na8>).

⁷ Scrisorile lui Frederic Ozanam publicate prin bunăvoința urmașilor lui Ozanam, de Léonce Celier, Jean-Baptiste Duroselle și Didier Ozanam (Bloud et Gay, 1960) I, 430. T.L.

⁸ Ibid., I, 359. T.L.

Astăzi, Regula Societății Sfântul Vincentiu de Paul o spune astfel :

Încă de la înființarea Societății, activitatea principală și cea mai fundamentală a conferințelor a fost vizitarea săracilor la ei acasă. Este semnificația cea mai clară a carismei vincentiene, ce dictează cel mai mare respect față de demnitatea săracilor și simbolizează angajamentul vincentian de a merge la cei nevoiași în loc să le cerem să se prezinte ei în locuri de slujire. În casa lui, cel nevoiaș se simte mai liber ca să poată să-și prezinte necazurile. În acest mediu familial, vincentienii sunt invitați să-i asculte și să le ofere cu umilință sfaturi pentru a-i ajuta.⁹

2 VIZITA LA DOMICILIU ÎN EVANGHELII

Să fii binecuvântat cu o vizită este o temă des întâlnită în Scriptură. Ne vom limita aici doar la câteva vizite importante din Noul Testament, chiar dacă ne vom aminti imediat și de alte vizite importante din Noul Testament, în special din Faptele Apostolilor, scrierile sfântului Paul¹¹ dar și Vechiul Testament¹⁰.

- **Marcu 1, 29-31** : Isus o vizitează și o vindecă pe soacra lui Petru.
- **Matei 2, 1-12** : Magii îl vizitează pe Isus după nașterea sa și îi aduc daruri. În texte se spune de trei ori că au venit să i se închine, să-l adore.
- **Matei 25, 36** : Isus spune că vizitarea bolnavilor și a celor închiși este un criteriu după care vom fi judecați.
- **Matei 26, 6** : Isus merge în vizită la Simon leprosul unde o femeie îi unge picioarele ca pregătire pentru înmormântare. Isus spune că oriunde se va vesti Evanghelia se va pomeni de această femeie și de ce a făcut ea în timpul vizitei.
- **Luca 1, 39-45** : Maria o vizitează pe Elisabeta pentru a o ajuta și rămân împreună trei luni.
- **Luca 10, 38-42** : Isus merge în vizită în casa Martei și Mariei și le învață „singurul lucru necesar”.

⁹ T.L. Cf. regulă, Capitolul I, articolele 1.2 și 1.7 până la 1.12; capitolul III, Statut 8. ¹¹ Cf. Fapte 9, 32 ; Fapte 15, 36-41 ; Filipeni 2, 25 ; Iacob 5, 14.

¹⁰ Vizita lui profetului Ilie la văduva din Sarepta (1 Regi 17, 716).

- **Luca 19,1-10** : Isus merge în vizită în casa lui Zaheu care se convertește și dă săracilor jumătate din avere.
- **Ioan 11, 1-45** : Isus merge în vizită la Marta, Maria și Lazăr și îl învie pe Lazăr din morți.

Dintre textele amintite mai sus, merită subliniat fragmentul din evanghelia sfântului Luca ce ne vorbește despre vizită. Vorbind despre copilăria lui Isus, evanghelistul face legătura între mai multe teme biblice de o mare bogăției atunci când prezintă vizita Mariei la Elisabeta¹¹. Putem aminti patru atitudini :

2.1 SĂ PORNIM CU ENTUZIASM.

Sfântul Luca spune că după ce a aflat că Elisabeta este însărcinată, Maria s-a hotărât imediat să o viziteze. A ponit „în grabă” într-o călătorie de aproape 140 de km, pe jos ar fi ajuns în patru-cinci zile.

2.2 SĂ FIM ÎMPREUNĂ

Maria care era și ea însărcinată, rămâne cu Elisabeta trei luni (o vizită lungă!). Putem doar să ne imaginăm cât de bine a făcut acest sejur prelungit relației dintre cele două verișoare.

2.3 SĂ OFERIM UN AJUTOR PRACTIC

Maria a ajutat-o pe Elisabeta despre care fragmentul ne spune că era înaintată în vârstă. Nu trebui să uităm nici faptul că Zaharia, soțul Elisabetei a fost mut în tot acest timp.

2.4 BUCURIE, PREAMĂRIRE, RECUNOȘTIȚĂ

Fragmentul evanghelic care vorbește despre vizită în evanghelia după sfântul Luca este încărcat de rugăciuni pline de bucurie. Elisabeta și Maria cântă fiecare câte un cântec (numite adesea „cântări”). Comentatorii acestor texte le descriu ca fiind două soprane pe scenă într-o operă de Verdi, îl preamăresc pe Dumnezeu și cântă iubirea lui Dumnezeu față de săraci.

3 SENSUL CUVÂNTULUI « VIZITĂ »

Din punct de vedere etimologic, cuvântul „vizită” are rădăcina în latină și vine de la „a vedea”. Cuvintele folosite în franceză, italiană, portugheză [și română] au aceeași rădăcină. În germană cuvântul vizită (*Besuch*), chiar dacă are altă rădăcină, tot de la verbul a vedea vine (*suchen*).

¹¹ Luca 1, 39-56.

Așadar, în sens propriu, a vizita înseamnă a merge să-i vezi pe ceilalți, să-i privești în ochi, să-i privești în față. Sfântul Vincențiu ar spune că o vizită făcută cu ochii credinței implică vederea chipului lui Cristos în cei săraci.¹²

În evanghelie, Isus ne atrage atenția asupra pericolului că „putem privi fără să vedem”. Experiența ne spune că ni se întâmplă deseori să fim lipsiți de viziune. La supărare, spunem uneori cuiva care nu are nicio problemă cu vederea: „Ești orb! Nu vezi ce se întâmplă?”

În afara acestor orbi în sensul figurat, cunoaștem și persoane care au într-adevăr probleme cu vederea, suferă de miopie (imposibilitatea de a distinge clar obiectele situate la o distanță mai mare) sau de prezbiopie (imposibilitatea de a focaliza obiectele apropiate) sau vedere îngustă (privesc doar înaintea fără să ia în considerare ce se află la stânga sau la dreapta).

Cât e de important să vedem!

În evanghelie, o privire plină de iubire transformă adesea viața cuiva. În predica din 22 mai 2015, papa Francisc a pus accentul pe privirea lui Isus¹³ și a subliniat că atunci când Isus l-a întâlnit pentru prima oară pe Petru, „privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Petru”. Și papa Francisc adaugă : „Este prima privire, este privirea misiunii”, iar Petru a răspuns cu entuziasm. Mai târziu, după ce se va lepăda de trei ori de El, Petru simte din nou privirea lui Isus și „a plâns cu amar”. Continuând comentariu, Papa Francisc a declarat: „entuziasmul de a-l urma pe Isus s-a transformat în lacrimi, căci a păcătuit, s-a lepădat de Isus”. Și papa a adăugat: „această a doua privire a lui Isus schimbă inima lui Petru, mai tare decât mai devreme. Cu prima privire i-a schimbat numele și vocația, dar cu a doua privire i-a schimbat inima, nu mai este o schimbare ci o convertire la iubire”. La final, papa a vorbit și de o a treia privire, după înviere. Isus îl întreabă dacă-l iubește și-i spune să păstorească oile sale. Această a treia privire confirmă misiunea lui Petru și în același timp confirmă iubirea lui.

În Faptele Apostolilor, privirea lui Petru transformă. Relatarea vindecării ologului din naștere o arată clar:

Atunci era dus un om, olog din naștere, pe care îl puneau în fiecare zi la poarta templului, numită „Cea Frumoasă”, ca să ceară pomană de la cei care intrau în templu. Văzându-i pe Petru și pe Ioan care aveau [de gând] să intre în templu, el le-a cerut să-i dea de pomană. Petru și-a ațintit privirea asupra lui și, împreună cu Ioan, i-a zis: „Uită-te la noi!”. El i-a privit cu atenție, așteptând să primească ceva de la ei. Dar Petru i-a zis: „Argint și aur nu am,

¹² SV X, 123; SV IX, 65

¹³ Cf. National Catholic Reporter, 22 mai 2015.

însă ceea ce am, aceea îți dau: în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, ridică-te și umblă! ”. Și, prinzându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat. Îndată i s-au întărit picioarele și gleznele.¹⁴

Filozofii descriu diferite elemente din cadrul unei întâlniri: poziția corpului (apropiat sau depărtat), expresia facială (privirea, fruntea, gura), gesturile, pipăitul, cuvintele, tonul vocii. În două cazuri există o interacțiune reciprocă simultană: atunci când două persoane se privesc în ochi și se ating. Cu privirea și atingerea, fiecare dă și primește în același timp.

Interacțiunea din timpul conversației și a ascultării, deși nu este atât de reciprocă ca în cazul contactului vizual, conduce și ea la intimitate, dacă vorbitorul se simte ascultat și ascultătorul se simte înțeles.

Când contactul vizual, pipăitul și comunicarea verbală autentică (vorbitor/ascultător) sunt combinate, atunci se dezvoltă respectul și intimitatea¹⁵. După ce a fost vizitată de o vincentiană, o femeie nevoiașă mi-a zis: „M-a ajutat să mă simt din nou om”. Un om de culoare care se zbătea să scape de mai multe dependențe mi-a zis într-o zi după înmormântarea unui vincentian care-l vizita în mod regulat: „După o vreme mi-am dat seama că e complet „daltonist”. Deosebiri rasiale nu aveau nicio importanță pentru el”.

4 ELEMENTE CHEIE PENTRU VIZITA LA DOMICILIU

Site-urile internet ale Familiei vincentiene din lumea întreagă oferă instrucțiuni prețioase despre modul în care este bine să se realizeze o vizită la domiciliu.¹⁶ Voi menționa aici doar cinci elemente cheie.

4.1 ASCULTAREA

Ascultarea este baza oricărei spiritualități. Prima îndatorire pe care o avem față de Dumnezeu și față de aproapele este să-i ascultăm cu atenție, cu empatie. Dacă nu ascultăm suntem pierduți.

Ascultarea este prima atitudine a ucenicului. După ce a ascultat, ucenicul pleacă în misiune ca să răspândească vestea cea bună a dragostei lui Dumnezeu față de toți oamenii, dar în special față de cei săraci și marginalizați.

În conștiința papei Francisc nu există o altă imagine mai profundă decât imaginea Bisericii ca o comunitate de ucenici misionari. Aceasta a fost și tema celei de-a cincea Conferințe Generale a

¹⁴ Fapte 3, 2-7.

¹⁵ Cf. John Heron, « The phenomenology of Social Encounter : the Gaze » [Fenomenologia întâlnii sociale: privirea] : <https://www.jstor.org/stable/pdf/2105742.pdf>

¹⁶ Cf. <http://www.svdpmilw.org/images/Home%20Visit.pdf>

Episcopilor din America Latină și Caraibe ce a avut loc la Aparecida (Brazilia) de pe 13 pe 31 mai 2007¹⁷; cardinalul Bergoglio a fost președintele comitetului de redactare a documentului final.

În timp a devenit papă și declară: „Sunt o misiune în această lume și de aceea sunt în lume”¹⁸ și subliniază că Biserica este misionară prin natură.²¹

Ucenicii îl ascultă pe Învățător. De aceea prima misiune pe care o avem atunci când intrăm în case este să ascultăm suferința și nevoile săracilor¹⁹ pe care sfântul Vincentiu îi numește „domnii și stăpânii noștri”²⁰. Misionarii sunt purtătorii veștii celei bune, de aceea a doua prioritate este să le ducem speranță, curaj și ajutor potrivit.

Papa Francisc ne invită, ca în activitățile de ucenici misionari să adoptăm un stil marian și este convins că nu vom putea înțelege misterul Bisericii dacă nu înțelegem rolul Fecioarei Maria în Noul Testament și locul ei în dezvoltarea doctrinei creștine. Meditând la stilul Mariei ca ucenic misionar, papa meditează Magnificat, cântarea din timpul vizitei la Elisabeta.

”Această dinamică de dreptate și de duioșie, de contemplație și de drum spre alții este ceea ce face din ea un model eclezial pentru evanghelizare”²¹.

Puține grupuri din lume au ca Familia vincentiană atâta experiență concretă în vizitarea săracilor. Și aici pun următoarea întrebare: cum putem deveni mai buni ucenici misionari în vizita la domiciliu?

4.2 CREAREA DE LEGĂTURI DE PRIETENIE

Prietenia este un cadou pe care putem să-l oferim celor pe care-i vizităm. Este partea integrantă a milostivirii pe care Isus o descrie în scena judecării de apoi în Matei 25, 31-46. Prietenia se găsește în centrul relației dintre Isus și ucenici. Le-a spus : „Nu vă mai numesc slujitori. Vă numesc prieteni”²². O relație de prietenie se caracterizează prin căldură, discuții, împărtășire, ajutor și sacrificii.

Când mergem în vizită la săraci ca la prieteni, le oferim sprijin moral, emoțional, spiritual și material și respectăm confidențialitatea, ca în familie.

Papa Francisc abordează frecvent această idee și cere societății contemporane să creeze „o cultură a întâlnirii” și „o cultură a dialogului”, cultură în care să fim gata nu doar să oferim

¹⁷ A Cincea Conferință Generală a Episcopilor din America Latină și Caraibe, 13-31 mai 2007.

¹⁸ EG 273. ²¹ EG 288.

¹⁹ Papa Francisc, « A Big Heart Open to God » [Inima deschisă în fața lui Dumnezeu], *America*, 30 septembrie 2013.

²⁰ SV IX, 125; IX 862; IX, 747; IX, 916; IX, 1194; XI, 324.

²¹ EG 288. Cf. Walter Kasper, *Pope Francis' Revolution of Tenderness and Love* [Revoluția tandreții și iubirii a papei Francisc], (New York; Paulist Press, 2015).

²² Ioan 15, 15.

celorlalți, dar și să primim din partea lor²³ și ne avertizează asupra pericolului „globalizării indiferenței”²⁴.

Dacă vrem să-i slujim pe săraci cu dragoste „afectivă și efectivă” așa cum spune sfântul Vincențiu²⁵, trebuie mai întâi să le câștigăm încrederea, dăruindu-le prietenia noastră și respectându-i.

4.3 SĂ AJUTĂM PERSOANA SĂ DEVINĂ INDEPENDENTĂ

Toți cei care activează cu săracii recunosc că ajutorul imediat și uneori foarte necesar, nu este suficient. Nu vrem ca ceilalți să depindă în totalitate de noi. Așadar în Familia vincentiană punem accentul pe schimbarea de sistem și pe independența sau autonomia săracilor. De aceea încurajăm autodeterminarea, educația, formarea profesională, stabilirea unui buget, achiziționarea de competențe practice cum ar fi educația copiilor. Uneori trebuie să-i trimitem pe cei pe care-i vizităm spre alte persoane care pot să-i ajute în problemele conjugale sau să scape de dependența de alcool și de droguri.

Schimbarea de sistem implică apărarea drepturilor săracilor. De aceea suntem alături de ei în fața guvernelor și a altor instituții ce pot rezolva problemele din sistem care generează sărăcie. Astăzi așa cum o subliniază papa Francisc în *Laudato Si*, suntem tot mai conștienți de faptul că totul în lume este intim unit²⁶. Când se defectează un singur element din sistem, totul este afectat. Prin urmare, slujirea integrală este fundamentală pentru schimbarea sistemului.

Vizita la domiciliu poate deveni un element în schimbarea sistemului? Vizitele pe care Familia vincentiană le face miilor și miilor de săraci ne-au ajutat să analizăm cauzele fundamentale ale sărăciei în țara în care trăim și să căutăm cele mai bune mijloace pentru a le îndrepta?

²³ Discurs adresat imigranților, 25 septembrie 2015.

²⁴ Cf. Mesaj pentru ziua internațională a alimentației, 16 octombrie 2013,2.

²⁵ SV IX, 592.

²⁶ *Laudato Si*!, 16, 97, 240.

Sfântul Vincențiu era convins că vizita la domiciliu avea un rol important în identificare nevoilor prioritare. Iată ce îi spunea fratelui Jean Parre : „pentru a le desluși bine, ar trebui să mergem la ei, vedem cu ochii noștri pe cei mai necăjiți și pe cei mai puțin necăjiți”²⁷.

4.4 FIDELITATE FAȚĂ DE CUVÂNTUL DAT

Sfântul Vincențiu invită toate ramurile Familiei vincentiene să practice simplitatea. Da-ul nostru trebuie să fie da și nu, nu.²⁸. Sfântul Vincențiu ne-ar spune astăzi: faceți ceea ce spuneți că faceți și explicați ceea ce nu puteți face.

Toți ne-am dat seama că persoanele pe care le vizităm poartă în sufletul lor răni adânci. Sărăcia afectează întreaga persoană: fizicul, psihicul, emoțiile și relațiile. Mulți săraci trăiesc izolați și singuri. Mulți dintre ei au probleme psihice, cu drogurile și alcoolul. Mulți au probleme juridice sau medicale, vin din alte țări, nu vorbesc bine limba locală. Mulți suferă de depresie și și-au pierdut încrederea în viață²⁹.

Putem să le redăm încrederea în umanitate prin cuvinte și gesturi simple? Putem să-i ajutăm să se simtă din nou oameni, oameni întregi?

4.5 SĂ LĂSĂM ÎNTOTDEAUNA CEVA ÎN URMA NOASTRĂ

În timpul vizitei la domiciliu este important să lăsăm o impresie bună. Surorile care au trăit alături de fericita Rozalia Rendu spuneau că lucra foarte eficient, lua notițe ca să-și amintească cererile pe care le primea. Cei care au depus mărturie pentru procesul de beatificare au declarat că încerca întotdeauna să găsească o soluție, chiar dacă nu era de ajuns față de ceea ce era nevoie: un cuvânt, un reper, o speranță. Era cinstită își cunoștea limitele și în același timp era eficientă.

În „Paradisul pierdut”, îngerul care îi alungă pe Adam și Eva din paradis le oferă speranța mântuirii și a unei vieți noi. Milton ne spune să ultimele cuvinte ale îngerului au avut un efect durabil asupra lui Adam³⁰:

Povestea-și terminase îngerul, dar în urechea lui Adam

Mai stăruia de vrajă plina-i voce, încât un timp

Crezu că-l mai aude încă și neclintit mai sta

Să îl asculte;

²⁷ SV VI, 367.

²⁸ Matei 5, 37.

²⁹ Scrisoarea către Romani 12, 8 le amintește creștinilor că „cine face milostenie s-o facă cu bucurie”.

³⁰ John Milton, *Paradise Lost [Paradisul pierdut]*, Capitolul VIII, strofa 1.

Îngerul lui Milton este o provocare extraordinară pentru cei care merg în vizită la săraci. Cei la care am fost în vizită ne mai ascultă după ce am plecat de la ei? Cuvintele noastre le răsună în ureche, le-au pătruns în inimă? Simt din nou speranța, chiar dacă trebuie să se lupte pentru ziua de mine?

